

Пригоди яблуньки

Зоряна Живка

Двоє дітлахів ішли сільською дорогою повз садок. Був то старий яблуневий сад діда Панаса. Той любив дітей і радо пригощав малих золотими плодами тіточок-яблунь. З-за тину звисали гілки, рясно вкриті сонячно-жовтими яблуками.

— Максимку, я хочу яблучка! — попрохала дівчинка. Хлопчина зірвав два — собі й сестричці. Діти поласували, а недогризки кинули обіч шляху в траву.

Навесні до світла потягнувся маленький тендітний пагінчик. То була я, маленька яблунька. Тяжко мені прийшлося: спочатку трава глушила, потім капосна коза ледь не з'їла, хлопчаки-вередуни хотіли на дубця зламати. А взимку — то взагалі жах: мороз колючий і зайці куцохвості схрумтали не проти. Ледве я наступної весни дочекалася.

Йшов якимось тією дорогою чоловік. Побачив мене та й каже:

— Гарне деревце.

Наступного дня він повернувся, викопав мене і пересадив на інше місце, до свого саду.

Спочатку я сумувала за своєю левадою, потім прийнялася, рости почала. І добре ж мені було тепер у садку: ні кіз, ні бур'янів, ні забіяк-хлопчаків. Те літо не дощове випало, проте садівник поливав мене, ґрунт обкопував і збагачував. Якимось на мене була попелюха напала, якби деінде таке лихо трапилось, то я б засохла, а так він покропив чимось і вона зникла. А восени я вже висока-височенька вигналась. Отак я й перезимувала.

А навесні трапилось лихо. Прийшов мій любий господар і зрізав мене, жодної брунечки на стовбурі не лишив, а потім підживив під кору якусь бруньку з іншої яблуньки. Усміхнувся мені:

— Солодкі плоди на тобі родитимуть.

А я заплакала гірко-гірко: які вже тепер плоди? Не цвісти мені довіку, хоч отак бери та вмирай.

— Ото нерозумне дитя, — промовила стара яблуня. — Ти ж була дичка. Які з тебе плоди? Малі та кислі. Ось наш хазяїн і прищепив тобі бруньку від сортової яблуньки, з великими й солодкими плодами. І думати не смій, щоб засохнути! Тільки тепер твоє життя й починається.

Сонечко пригрівало ласкаво, продзвенів веселий весняний дощик, і мені так захотілося жити, жити, радіти весні... й рости!

— Дякую, що дозволила мені жити в тобі, — промовила моя прищепа й розпустилася. — Ми з тобою тепер одне ціле.

До неба потягнувся маленький радісний зелений пагінець, він бадьоро наспівував тендітними листочками: "Живу! Живу!"

Я звикла до моєї прищепи, полюбила її, ми зрослися з нею так, що й важко було сказати: де я, а де вона. Наш пагін усе ріс, ріс, простягаючи до сонця зелені долоньки.

За три роки я зацвіла. Біло-рожеві квіти рясно вкрили мої гілочки.

— Ти як наречена, — сказало сонечко.

— Як хмаринка на світанку, — продзвенів дощик.

А соловейко навіть присвятив мені пісеньку:

Як мережна сукня панни,

Білий цвіт тебе вкриває.

Я тобі, царівно гарна,

Серенаду цю співаю.

І цілий вечір лунав солов'їний спів, я була щаслива-щаслива, найщасливіша у світі. А в серпні на мені було два золотих яблука, великих-превеликих і чимось схожих на сонце. Я була така горда. Господар сказав:

— Як би ти вчилася в школі, я б поставив тобі "відмінно".

З тої пори минуло багато років. Скільки разів навесні я вдягала квіткову сукню, а восени радувала хазяїна плодами! Я стала великим крилатим деревом.

Ось зараз, притулившись до мого стовбура, сидить молода жінка, донька господаря. Надворі спекотно, літо ж, а в затінку мого віття - затишна прохолода. Я пам'ятаю її ще дівчинкою. Ми разом росли з нею. Тепер вона живе далеко, в місті. Але приїжджаючи до батьків у гості, приходять і мене навідати. Колись вона любила посидіти на мої гілках помріяти. Тепер погратися до мене прибігає її синочок.

— Яблунько, я так тебе люблю, — шепоче жінка — і дякую за твої солодкі яблучка.

— Матусю, ходімо на річку! Будь ласка, ти ж обіцяла! — гукає хлопчина.

— Гаразд, іду. Ось тільки яблук візьму, - вона кладе до торбинки кілька яблук і шепоче мені. — До побачення, яблунько!

Хто знає, може, з тих моїх сонячних гостинців теж десь виросте яблунька... І в неї будуть свої пригоди.